

Огнена Петдесетница сред огньовете в Калифорния, САЩ

Всеизвестно е, че през 2017 и 2018 г. станаха най-големите унищожителни и смъртоносни пожари в историята на северноамериканския щат Калифорния. Тази година също не ни се размина. Най-напред заплахата за гр. Санта Роза дойде от север, а после се повтори и от юг и то застрашително, защото огньовете бяха съпроводени от сухи силни ветрове и достигнаха само на 10 мили от града. 75 хиляди акра (един акър е около 4 декара) горяха и евакуацията беше в пълна сила. От димните завеси дори международното летище в Сан Франциско беше пред затваряне.

Клириците и миряните в българската църква „Успение Богородично“ в Санта Роза ме информираха загрижено почти всеки ден, защото на 9 и 10 ноември по предварителна програма митрополитът трябва да бъде там, за да ръкоположи двама млади кандидати за дякони – иподякон Тимотей Зимински

и иподякон Матей Съндаал.

Наложи се продължително време хората да бъдат успокоявани и убеждавани, че св. Богородица като небесна покровителка на новата ни църква няма да допусне огньовете да влязат в Санта Роза и да се случи това, от което всички се опасявахме. Наистина 6 хиляди орнеборци са още на пост и отстраняват всяка нова заплаха, но ежедневието вече влезе в руслото си и ние в българската църква с небесната милост на майката Божия като Радост на всички скърбящи изпълнихме програмата – отпразнувахме двете огнени петдесетници недалеч от огнените стихии в Калифорния.

На 9 ноември, събота, беше ръкоположен иподякон Тимотей в дяконски сан.

Отец дякон Тимотей Зимински е роден през 1992 г. в САЩ. Израства в католическо семейство. Като дете обаче учи в прицърковното училище „Св. архангел Михаил“ на нашата църква „Успение Богородично“. Завършва го с благонамерение да стане православен християнин. Майка му също често се черкува в нашата църква. С нейно съгласие Тимотей се покръства и веднага го постригахме за четец.

Участието му в поклонническата младежка група, която през 2012 г. посети България, беше от голямо значение за неговото бъдеще. Постепенно той се сближи със сегашната си съпруга, която беше най-красивото момиче в групата. В Рилския манастир помня, че дойдоха и двамата при мене и ме помолиха да благословя тяхното благонамерение да се оженят. Отговорих им, че се радвам на желанието им, но като се върнем в Америка, ще взема мнението и на техните родители, които лично познавам като наши енорияши, и тогава ще им дам моето благословение. Разбира се, където има воля, там има и разбиране. Помолих енорийския свещеник о. Михаил да доутвърди младежкото им желание, което и направи. В скоро време взаимната им любов, разпалила се в Рилския манастир с благословията на св. Йоан, загоря с пълна сила по време на венчавката им в енорийската им църква в Санта Роза.

Дипломирал се в музикалния колеж със специалност цигулар, иподякон Тимотей работи като учител по музика. Понеже протодякон Джеймс се разболя сериозно, енорията, свикнала да има трима свещеници и двама протодякони, взе решение и ме помоли да благословя иподякон Тимотей да замести о. протодякон Джеймс. Така младежът записа задочно тригодишния курс за дякони на Руската задгранична църква към Московска патриаршия и следващата година ще го завърши като дякон.

Всички в енорията сме уверени, че дякон Тимотей живее с вярата и Бог ръководи и него, и семейството му с дяконица и две деца. Живее в близост до църквата ни. Това дава повод на енорията да го избере единодушно и за председател на църковното настоятелство с убеждението, че дякон Тимотей ще бъде още по-полезен не само за велелепното ежедневно богослужение в храма и за доброто на енорията, но дори и на епархията. Тази година заедно с иподякон Матей двамата бяха делегати на 44-ия ни годишен епархийски събор в Брамптон, Канада.

Така сред нас вече имаме сериозен дякон с твърда вяра, хубав мелодичен глас, обич към юрисдикцията ни, с благочестие и чистота, който е гордост за епархийската ни църква и надежда за по-големи успехи на българската православна мисия в Америка. Приятно е на човек да живее и общува с такава личност като о. дякон Тимотей. Той е и мой личен приятел, защото, когато бяхме на поклонение в България, той като отговорник на младежката група измоли да посетим и моето родно село Славовица, за да видят къде съм роден и как като селски младеж през комунистическо време съм бил семинарист, богослов, монах, клирик и дори съм станал владика в Америка.

Плени го моята молитва като дете, когато баба Велика и дядо Иван по майчина линия и баба Кръстана и дядо Лазар по бащино потекло ме водеха на църква. Там аз, гледайки тримата ни певци на певницата да четат и сменят дебелите и цветни минеи, октоиси, постен и цветен триод, часослов, апостол и евангелие, винаги съм си мислел, че тези хора са много учени и добри, и съм молил Господ един ден, като порасна, и аз да бъда на певницата като тях, да боравя с тези чудни дебели с кожени корици църковни книги. И ето, че Господ чу молитвата ми и я преизпълни. Не само минах през певницата, но ме въведе и в светия олтар, за да Му служа и на село, и в Софийска епархия 11 години като протосингел, викарий, игумен на Троянския манастир и вече 37 години чак в Америка.

Така е, огън от огън се пали!

Вторият дякон е Матей Съндаал, който е роден през 1986 г. също в Америка. От детска възраст проявява интерес към св. Православие. През 2004-2006 г. е студент в университета Байола, Калифорния. Работи в музея на Санта Роза. В 2007 г. посещава с приятели нашата църква „Успение Богородично“, остава силно впечатлен от всенародното пение и четене по време на богослужението и започва да се черкува редовно, дори да участва в богослужението и църковния живот на енорията. Приема св. Кръщение и изучава православен катехизис под ръководството на енорийските ни свещеници о. Михаил, о. Давид и о. Филип. Залюбва се с нашето момиче Ангелина и се оженва за нея през 2015 г. Завършва музикално училище и започва да пее в църковния ни хор. Усвоява типика и отговорният свещеник на енорията ни му възлага вечерното и сутрешното всекидневен богослужение. От любов към Бога и майката Божия наши енориаши са си купили около 20 апартамента и къщи в близост до църквата и я посещават денонощно. Затова като иподякон Матей е бил всекидневен певец и четец. Духовният му старец о. Филип забелязва дарбите на иподякон Матей и ведно с иподякон Тимотей стават задочни студенти в дяконския курс на Руската задгранична църква. В края на втората година подава молба за ръкоположение и енорията ходатайства пред мене да замени стария по дни протодякон Самуил и на негово място Негово Светейшество патриарх Неофит и Св. Синод одобриха преписката му да бъде ръкоположен за дякон, което и стана в неделя, 10 ноември т. г.

Разбира се, заслугата да имаме като голяма бъдеща инвестиция двамата млади дякони не е само от тяхното вътрешно желание, но и от много други фактори: от Божията воля и съдействието на ангелите им, от енорията, която ги обича и направи всичко възможно да ги имаме за дълги години; от старанието на нас, клириците, да обновяваме лека-полека личния състав; но най-вече от съпругите им дяконици, които подписаха пред нотариус, че са съгласни мъжете им да станат духовници и с тях да бъдат неразделни, където св. Църква ги призове.

Така, с Божията помощ и милостта на св. Богородица изживяхме огнената Петдесетница на двамата ни дякони недалеч от огньовете, които все още тлеят из щата Калифорния в близост до Санта Роза.

Духовната радост на всички ни е взаимна: благодатта на Светия Дух, която лекува немощите и възпълня онова, което ни липсва, слезе върху бъдещите

свещенослужители, благословението на Светейшия ни патриарх и Св. Синод се оделотвори, мечтите на дяконите се сбъднаха, народният глас стана Божия воля, епархията ни се радва, благодари на Бога, че родените в Америка български клирици обичат, почитат и прославят Българското православие и ги очаква догодина да ги види и чуе на 45-ия годишен епархийски събор в Индианаполис. А св. Православие усилва надеждата си, че в края на 21-ия век Америка ще бъде православна.

Като автор на тази новина ми се ще да споделя с читателите на Двери един спомен от България като протосингел на Софийския митрополит и Български патриарх Максим (миро да капе надгроба му!). Беше празник „Покров Богородичен“ и изпълнявах послушание да отслужа св. Литургия в празнуващия Самоковски девически манастир. Както винаги храмът беше препълнен, майка игумения Гавриила (Бог да я прости!) със сестрите се радваше, богомолците споделяха задоволството си от прилежната служба. На излизане от храма една богомолка с бастунче, на моите години сега, ме спря и каза на висок глас:

„Отец, не те познавам, но не си от нашите свещеници в града. Поздравявам те за службата и хубавата проповед за св. Богородица и се възхищавам на твоята младост, като благодаря на Бога и на майката Божия с молитвата да те пазят и 30 години още да поддържаш вярата ни с твоето служение на светата Църква“. Аз със сълзи на очи и лек поклон ѝ благодарих за тази чудна похвала.

Беше комунистическо – 1977 г. Бях на същата възраст, на която днес ръкоположих тези наши млади дякони в църквата ни „Успение Богородично“ в Санта Роза.

Та през цялото време си спомнях тази възрастна богомолка с бастунчето в манастира на св. Богородица в Самоков. Като гледах красотата на новите ни дякони, молитвено им благопожелах Бог и св. Богородица да благословят тези двама млади дякони да служат на св. ни Православна църква поне до моята 78-годишна възраст в здраве, сила и мъдрост.

Прочее, да речем всички в един глас: „Ела, Господи!“ и „Бъди винаги с нас!“.

dveri.bg